

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Viborg Amts 5te Valgkreds Ordet.

A. Nielsen: Det ærede Medlem begyndte sit Foredrag med at antyde, at jeg havde rettet Anklage mod Arbejderne, og tog nu stærkt til Genmæle mod min Advarsel over for de Herrer om ikke at drive Agitation. Maa jeg med Hensyn til Anklagen sige, at jeg har ikke anklaget Arbejderne, det kunde ikke falde mig ind. At Arbejderne følge de Strømninger, som Udviklingen naturlig angiver, er ikke noget at anklage dem for. Med Hensyn til Agitationen bør det ærede Medlem gribe i sin egen Barm og undersøge, om der ikke fra de Herrer Side bruges Midler, der berettiger os til at advare de Herrer mod at drive Agitationen for stærkt. Læs „Socialdemokraten“s Spidsartikel for i Dag, studer den nøje igennem, og overvej og undersøg saa, om De ikke tro, at der dér nedlægges Spirer til noget, som er af det onde og ikke af det gode, noget, som kun kan gøre Fortræd.

Formanden: For en kort Bemærkning har Folketingsmanden for Københavns 13de Valgkreds Ordet.

Meyer: Jeg havde ganske vist opfattet det ærede Medlems Ord saaledes, at han mente, at Socialdemokraterne i denne Sal drev Agitation ved disse Forslag, og paa anden Maade har jeg ikke fremstillet det ærede Medlems Ord. Hvad angaar Artiklen i „Socialdemokraten“ og hele den Tendens, som vort Blad bærer til Skue, skal jeg sige, at hvis man vil se paa de Nødstilstande, der er i Samfundet og sammenholde dem med den Tone, som møder en i den socialdemokratiske Presse, og med hele den Holdning, som Arbejderklassen indtager, tror jeg snarere, man maa undre sig over, at Ordene ere saa blide, end over, at de ere for stærke. For Resten maa jeg sige, at vedkommende Artikel har Socialdemokraten en Gang været anklaget for, men den blev frikendt af Højesteret. Kunde Højesteret døje den, kan det ærede Medlem vel ogsaa gøre det. (Uro paa Tilhørerpladsen).

Formanden: Jeg gør Tilhørerne opmærksomme paa, at de i Følge Forretningsordenen have at forholde sig ganske tavse.

Sabroe: Her hjemme kende vi heldigvis ikke til de Demonstrationer med paafølgende Spektakelscener, som ofte finde Sted i de Lande, hvor Arbejderne ere uorganiserede, og som Følge deraf have en daarligere Løn og i særligetrange Tider mindre økonomisk Modstandsevne end her hjemme, hvor Arbejderne dog i nogen Grad for en Dels Vedkommende i de gode Tider have kunnet spare noget op. Der er dog ingen Tvivl om, at hvis et Tog af arbejdsløse og sultne her i København drog ned gennem Strøggaderne, vilde den Processions Mægtighed vække Forbavselse og Bekymring. Og man behøver vist ikke at holde sig til København. Tager man en By som Aarhus, antager jeg, at Tallet paa dem, der vilde komme til at gaa med i en saadan Procession, Tallet af de sultne og arbejdsløse, vilde blive saa stort, at det ogsaa der vilde vække den alvorligste Betænkelighed hos de besiddende Klasser. Vi kende jo egentlig kun Arbejdsløsheden fra Bladene, kun faa af de lidende blande sig i Menneskemylret, der i disse Dage foretager Juleindkøb, men selv den fineste Pen og den kraftigste Tunge formaar ikke at lodde Dybden af den Kval, det er at være arbejdsløs og sulten. Jeg nærer ingen Tvivl om, at dette Tings Følelser over for de arbejdsløse, over for de sultne, ere de mest velvillige, og jeg er tilbøjelig til at tro, at naar man havde Skuet af de arbejdsløse og Synet af de mange sultne for sig, ja, selv om man ikke havde alle, men kun en Del af dem for sig, vilde man ikke betænke sig, men hurtigst muligt skride til en effektiv Lindring af den værste Nød.

Vi mangle ikke i vor Litteratur Deltagelse og Udtryk for den Kval, det er at være sulten og at være arbejdsløs; nogle af vore betydeligste Digtere have givet Bidrag til Beskæftigelsen med og Løsningen af den Side af det sociale Spørgsmaal. To saa forskellige Digtere som Chr. Richardt og Holger Drachmann have givet Bidrag til Løsningen af dette Spørgsmaal. Chr. Richardt sang for nogle Aar siden ved en Velgørenhedsfest i København:

Spørg ej for meget om Værdighed,
den, der er sulten, er Brødet værdig.

Holger Drachmann synger ganske vist i noget andet Tempo. Han siger:
Den Sang, der toner fra Kælderen op,
hvor Hungeren sidder ved Sygdommens
Leje,
hvor Døden ryster den magre Krop,
og Haabet har ingen Veje — —